

TOTO

**THE NINJA CAT
AND THE MYSTERY
JEWEL THIEF**

DERMOT O'LEARY

ILLUSTRATED BY NICK EAST

TOTO

**КІШКА-НІНДЗЯ
І ТАЄМНИЦЯ КРАДІЯ
КОШТОВНОСТЕЙ**

ДЕРМОТ О'ЛІРІ

ІЛЮСТРАЦІЇ НІКА ІСТА

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

УДК 82-93
О-54

Серія «Тото».

Оригінальна назва: TOTO THE NINJA CAT
AND THE MYSTERY JEWEL THIEF.

Уперше опубліковано Hodder & Stoughton Limited 2020 року
у Великій Британії.

Усі права застережено.

О'Лірі Дермот

О-54 Тото. Кішка-ніндзя і таємниця крадія коштовностей. Книга 4 / Дермот О'Лірі; іл.: Нік Іст; пер. з англ. Юля Садоха. — Харків: Вид-во «Ранок», 2023. — 208 с. — (Серія «Тото»).

ISBN 978-617-09-7434-1

Колись давно знавіснілий король щурів Родерик Замурзаний прагнув знищити людство за допомогою чарівного коштовного нашийника, що давав змогу зібрати незліченне військо щурів та голубів. Тоді Дік Віттінгтон та його вірний кіт Старий Том запобігли чварам, сховавши нашийник. Однак тепер людство знову у небезпеці: давня реліквія зникла з Тауера. Під підозрою Тото, кішка-ніндзя, та її бос Ларрі. Невже наші давні знайомі стали злодіями?

УДК 82-93

ПРИСВЯЧУЮ ПІПОВІ.

*ОБЦЯЮ ЩОСИПИ СТАРАТИСЯ ТА СПОВНЮВАТИ
СВІТ ІСТОРІЯМИ Й ДИВАМИ... ТІЛЬКИ ЯКЩО
ТИ БУДЕШ МІЦНО СПАТИ ВНОЧІ*

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-7434-1

Text copyright © Dermot O'Leary, 2020
Illustrations copyright © Nick East, 2020
Inside back cover photograph by Ray Burmiston.
The moral rights of the author and illustrator
have been asserted.
© Юля Садоха, переклад, 2023
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2023

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПРОЛОГ

Панувала глибока ніч, коли мер Дік Віттінгтон врешті приїхав до місця призначення — на вершину **ТЕМПСТЕД-ГІЛ**,

найвищої точки всього **СЕРЕДНЬОВІЧНОГО ЛОНДОНУ**. Він їхав

верхи на могутньому коні, а за його пазухою ховався вірний супутник, кіт на ім'я Том.

Споглядаючи столицю, вони добре бачили

величавий Собор Святого Павла — провідну зорю для всіх мешканців Лондону. Високий шпиль здіймався в холодне та ясне нічне небо.

Певний час подорожні мовчали, задоволено розглядаючи місто, яке вони допомогли побудувати та зберегти. Почулося тихеньке мурчання, і Том зрештою виліз із-за пазухи свого господаря й потягнувся, вигнувши спину дугою. Він потерся щогокою об Дікову шию, а тоді легко зіскочив з коня на м'яку траву.

І Дік, і Том страшенно втомилися, але місію треба було **ТРИМАТИ В ТАЄМНИЦІ** й виконати під покровом темряви. Почасти через їхню славу (у Лондоні пізнього середньовіччя всі знали мера та його кота). Але переважно — через важливу й могутню річ, яку мав із собою Том.

— Томе, ти впевнений? — зашепотів Дік, не наважуючись говорити вголос, аби їх

не підслухали. — Ти ж чесно виграв у бою, **ПЕРЕМІГ ЗЛО**, яке, ніби чума, заповонило б це місто, ба навіть цілу країну. **КОРОЛЬ РОДЕРИК ЗАМУРЗАНИЙ** зазнав поразки, а його армія розбіглася хто куди, і все завдяки тобі. І тепер із цим **НЕЗБАГНЕНИМ, ЧАРІВНИМ НАШИЙНИКОМ** ти став **НАЙМОГУТНІШОЮ ТВАРИНОЮ У СВІТІ!** Він наділяє тебе такою силою, що ніхто не здолає тебе в бою. Але, що більш неймовірно, ти тепер можеш говорити зі мною моєю мовою.

— Ти думаєш, що я не знаю цього, мій давній друже? — відповів мудрий кіт. — Це лише підтверджує, що мій вчинок сьогодні буде правильним. Я не можу допустити, щоби цей нашійник потрапив у лихі лапи. Зараз звірине царство у безпеці, але якщо лихий кіт, щур чи пес знайде цей нашійник... Що ж, ходімо, вже час.

Господар зліз із коня й витягнув із сумки при сидлі невелику сріблясту скриньку. Він підійшов до Тома, і вони стали край ставка.

Чоловік усміхнувся своєму улюбленцеві.

— Мені бракуватиме наших балачок, Томе.

— Ой, не хвилюйся, Діку, я все одно розумітиму тебе. Але тепер я не буду зоб'язаний відповідати. Я зможу бути звичайним котом і не зважати на тебе!

Дік засміявся і почухав Тома.

— Що ж, якщо ти впевнений, що чиниш правильно, то можеш не сумніватися: я виконаю нашу домовленість. Половину нашійника отримає Лондонський Тауер, а інша половина зникне навіки.

Кіт кивнув і торкнувся нашійника лапою. Той розстібнувся і розділювався на два ідеальні кола. Вони сяяли при місячному промінні: одне оздоблене бездоганними діамантами, а інше — блакитними сапфірами. Скільки б разів вони не бачили цього нашійника, і чоловіка, й kota вражала його краса.

Востаннє глянувши
на прикрасу,
ТОМ ПОКЛАВ
ДІАМАНТОВЕ
КОЛО на
оксамитову

подушечку й обережно опустив її у **СРІБНУ СКРИНЬКУ**. Клацнув застібок і кинув скриньку у глибокий чорнющий ставок.

Вони спостерігали, як скринька повільно опустилася на дно та, врешті, зникла.

ДРУЗІ ВСМІХНУЛИСЯ ОДИН ОДНОМУ. Хоча Томові було сумно, що він більше ніколи не зможе розмовляти людською мовою, та кіт готовий був піти на таку жертву.

Кіт знову заскочив за теплу господареву пазуху. Вони вилізли на коня й рушили назад до Лондону, де їх чекали затишні ліжка. Том був упевнений, що тепер, коли він висипав перцю ворогам, усі тварини у старому Лондоні, та й **У ВСЬОМУ СВІТІ, БУДУТЬ У БЕЗПЕЦІ...** Так воно і було протягом наступних 600 років...

ДОПОКИ...